

«Τόσο δραματικά είναι τα πράγματα σχετικά με τα παιδιά μας και τόσο εύκολο είναι να διορθωθούν τα πάντα!».

Κωνσταντίνος Γανωτής-Φιλολόγος-Συγγραφέας, ομιλητής και συνεργάτης του
Ραδιοφωνικού Σταθμού της Πειραιϊκής Εκκλησίας

Τὰ παιδιά μας δὲν τὰ κάνουμε ἑμεῖς. Ποιὸς λόγου χάριν σχεδίασε τὴ μορφή τους ; Τὰ παιδιά χαροποιοῦν τοὺς γονεῖς, τοὺς δίνουν πρωτόγνωρα συναισθήματα καὶ μία κοινωνικὴ καταξίωση· γι' αὐτὸ τὰ ἀποζητοῦν ὅσοι τὰ ἀποζητοῦν. Μὲ τὴ γρήγορη καταβάρθρωση τῆς γενικῆς πνευματικῆς παράδοσης, ἡ κοινωνικὴ καταξίωση λιγοστεύει καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν τὴν ἀποζητοῦν πιά τόσο πολὺ μὲ τὰ παιδιά· τὴν ἀναζητοῦν μὲ τὸν πλοῦτο, τὴ φήμη, τὴν πολιτικὴ καὶ τέτοια.

Γιατὶ τὰ παιδιά φέρνουν πόνο, ἀναστάτωση, εὐθύνη, θυσίες καὶ τρομοκρατεῖ τὸ κόστος τῆς ἀνατροφῆς τους.

Μεγαλώνοντας ὅμως γίνονται κακὰ παιδιά καὶ κακοὶ ἄνθρωποι σὲ πολὺ μεγάλο ποσοστὸ· διαφθείρονται δηλαδή. Ἀπόδειξη οἱ ἀπαιτήσεις τους, ἡ ἀπομάκρυνσή τους ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς, οἱ ἀνεξέλεγκτες σχέσεις τους, οἱ ἐκτρώσεις τῶν δεκαπεντάχρονων κοριτσιῶν, οἱ ἐλεύθερες συμβιώσεις, οἱ ὁμοφυλοφιλίες, τὰ διαζύγια, ἡ ἐγκατάλειψη τῶν βρεφῶν στὰ νοσοκομεῖα ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπερηλίκων γονέων.

Οί γονεῖς καὶ οἱ παπποῦδες-γιαγιάδες ἢ θὰ δυστυχήσουν μπροστὰ σ'αὐτὴ τὴν πραγματικότητα, ὅπως καὶ δυστυχοῦν ἤδη, ἢ θὰ προσαρμοστοῦν καὶ θὰ γελοιοποιηθοῦν καὶ ἀπέναντι στὸν ἑαυτό τους καὶ ἀπέναντι στὸν κόσμο. Ὅταν οἱ συνέπειες τῆς διαφθορᾶς τῶν παιδιῶν μας πέφτουν ἐπάνω μας καὶ γίνονται μαρτύριο, προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε ἐνόχους ἔξω ἀπὸ ἐμᾶς. Βασανιζόμαστε ἀπὸ τὴν ἀγανακτισμένη ἀπορία γιατί τὰ παιδιά μας μᾶς φέρνονται ἔτσι. Κάποιοι φταῖνε, οἱ δάσκαλοι, οἱ γείτονες, οἱ φίλοι, οἱ πολιτικοί, οἱ ἀόρατες μυστικές ὀργανώσεις « Νέα Τάξη », ἡ μασονία, ὁ κινηματογράφος, τὰ μπαράκια, οἱ ἔμποροι ναρκωτικῶν, οἱ παρατάξεις καὶ οὕτω κάθε ἐξῆς.

Ἐπειδὴ ὅμως ὑπάρχουν καὶ λίγες ἔστω οἰκογένειες, ποὺ βγάζουν καλὰ παιδιά στὴν κοινωνία ἢ τοῦλάχιστον κάπως καλύτερα, διαψεύδουν ἐν μέρει ἔστω τὴν ἐνοχοποίηση ὅλων τῶν παραπάνω συντελεστῶν τῆς διαφθορᾶς τῶν παιδιῶν.

Γιὰ νὰ προχωρήσουμε στὴ διαπραγμάτευση τοῦ θέματος, πρέπει πρῶτα νὰ συμφωνήσουμε ὅτι δὲν μπορούμε νὰ κρύψουμε τίποτα δικό μας, καμμιά προσωπική μας ἐνοχὴ ἀπὸ τὰ παιδιά μας. Τὰ παιδιά καταλαβαίνουν μὲ τὴν καρδιά τους, κοιτάζοντας τοὺς γονεῖς τους στὰ μάτια.

Δεύτερη προϋπόθεση εἶναι νὰ μὴν ἀπολογούμεστε μόνον ἀτομικά, ἀλλὰ νὰ παίρνουμε ἐπάνω μας τὴ συλλογικὴ εὐθύνη τῆς κοινωνίας καὶ νὰ ἀπολογούμεστε ὁμαδικά. Συχνὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτό του ὁ καθένας ἀθῶο καὶ ὅτι γιὰ ὅλα φταῖνε οἱ ἄλλοι. Ὁ Χριστὸς μᾶς ἐδίδαξε νὰ παίρνουμε ἐπάνω μας τὶς ἀμαρτίες τοῦ κόσμου, ὅπως παίρνουμε καὶ τὰ κατωρθώματα καὶ τὴ δόξα τῶν ἀγίων καὶ τῶν ἡρώων μας καὶ χαιρόμαστε σὰν νὰ εἶναι δικιά μας.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ συνεννόηση μπορούμε νὰ διερωτηθοῦμε πάλι ἂν ἀγνοοῦν τὰ παιδιά μας ἢ ἂν μπορούμε νὰ τὰ κάνουμε ἠλίθια ὥστε νὰ μὴν καταλαβαίνουν ὅτι σὲ κάθε παιδί, ποὺ γεννιέται μέσα στὴν οἰκογένειά του, ἀντιστοιχοῦν τέσσερα (ναί, τέσσερα) παιδιά σφαγμένα μὲ τὴ θέληση καὶ τὴν πρωτοβουλία τῶν γονιῶν τους. Γιατὶ ξεπερνοῦν, λένε οἱ στατιστικές, τὶς 400.000 ἐτησίως οἱ ἐκτρώσεις στὴν Ἑλλάδα !

Τὰ παιδιά ποὺ καταφέρνουν νὰ γεννηθοῦνε σήμερα καθὼς ζοῦν μέσα στὰ ἄδεια, κρύα σπίτια, μὲ τοὺς γονεῖς ἀπόντες, χωρὶς γιαγιάδες, χωρὶς κανένα μῦθο, χωρὶς γιορτές, χωρὶς Θεό, γιατί οἱ γονεῖς τους ἢ δυσλεύουν ἢ διασκεδάζουν ἔξω, καὶ προπαντὸς χωρὶς τ'ἀδέρφια τους καὶ ἀκόμα χωρὶς τὴν παρηγοριὰ τῆς φύσης, δὲν ἔχουν ἄλλο τρόπο ζωῆς καὶ ἀντοχῆς τῆς καθημερινῆς ρουτίνας ἀπὸ τὸ βύθισμα στὴν ἠλεκτρονικὴ ψυ-

χαγωγία και από την επίδοσή τους, φανταστική ή πραγματική, στο λεγόμενο «σέξ».

Και άφοῦ χορτάσουν μέχρις αηδίας τὰ παιδιά τῶν σημερινῶν ἀστῶν ἀπὸ τὶς μέτριες προστυχιές τῆς τηλεόρασης καὶ τοῦ διαδικτύου, ζητοῦν περισσότερες συγκινήσεις, πὺ νὰ σπᾶνε τὴ ρουτίνα, καὶ τότε τὰ ἠλεκτρονικὰ κέντρα προσφέρουν στὰ παιδιά σκηνές φρίκης, μὲ ἀποκεφαλισμούς, ξεκοιλιάσματα, τεμαχισμούς καὶ ὅ,τι πιὸ μακάβριο ὑπάρχει, γιὰ νὰ κάνει τὰ νεῦρα τοῦ παιδιοῦ μας νὰ συγκινηθοῦν λίγο περισσότερο. Κι ὁ γονιὸς στὸ διπλανὸ δωμάτιο λέει : – Τὸ χρυσὸ μας παίζει « παιχνίδια » στὸν ὑπολογιστὴ του...

Ἀλήθεια ὅμως, μὲ ποιὸ κῦρος θὰ μποροῦσε αὐτὸς ὁ γονιὸς νὰ συμβουλέψει τὸ παιδί του νὰ ἀποφύγει αὐτὴν τὴν ἠλεκτρονικὴ « ψυχαγωγία »; Ἄν μποροῦσε νὰ τοὺς δώσει μιὰ συνειδητοποιημένη ἀπάντηση, τὸ παιδί τους θὰ τοὺς ἔλεγε ὅτι «ἀπολαμβάνει» φανταστικὰ καὶ ἀνύπαρκτα θεάματα φρίκης καὶ σκοτωμῶν μέσα ἀπὸ τὰ βιντεοπαιχνίδια καὶ τὰ ἔργα τῆς τηλεόρασης ἢ τοῦ κινηματογράφου, ἐνῶ ὁ γονιὸς του ἀπ' τὴν ἄλλη ἄντεχε νὰ βλέπει ἢ ἔστω νὰ γνωρίζει ὅτι ἔβγάζαν τ' ἀδερφάκι του κομματι-κομματι ἀπ' τὴν κοιλιά τῆς μάννας του καὶ πέταξαν τὰ κομμάτια του στὰ κρεματόρια καὶ στὶς ἀποχετεύσεις τῶν κλινικῶν μὲ ἓνα ἀνακουφιστικὸ «οὔφ» τοῦ ζευγαριοῦ, πὺ ἀπαλλάχτηκε ἐπιτέλους ἀπὸ ἓνα βάσανο.

Τὰ παιδιά τῶν Εὐρωπαίων, πὺ τρέφονται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ μακάβρια «ψυχαγωγία», δὲν μποροῦν νὰ ἡσυχάσουν μέχρι νὰ καταφέρουν νὰ τὴν κάνουν πράξη. Καὶ ἐπειδὴ ἐδῶ κινδυνεύουν νὰ ριχτοῦν στὶς φυλακές, δραπετεύουν στὴ Μέση Ἀνατολή, παραδίνονται στοὺς τζιχαντιστὲς καὶ χορταίνουν στὴν πράξη πιά ἀπ' αὐτά, ὅπως δείχνουν οἱ μακάβριες σφαγὲς στὴν τηλεόραση, πὺ ὅπως λένε τὶς κάνουνε Εὐρωπαϊοὶ φυγάδες μὲ πρόσωπα τυλιγμένα στὶς μαντῆλες σὰν Ἄραβες. Ἔτσι ἐπιτέλους παύουν τὰ φανταστικὰ καὶ φτάνουμε στὰ πραγματικὰ ! Βλέπουμε ἄλλωστε τὴν σχεδὸν ἀποκλειστικὴ πρωτοβουλία τῶν Εὐρωπαίων νέων στὶς τζιχαντικὲς σφαγὲς ἀπὸ τοὺς τρομοκράτες τῆς Εὐρώπης καὶ βομβιστὲς τοῦ Παρισιοῦ, τῆς Μαδρίτης, τοῦ Λονδίνου, πὺ εἶναι σχεδὸν ὅλοι ντόπιοι, Εὐρωπαϊοὶ νέοι, σπουδαγμένοι στὰ εὐρωπαϊκὰ σχολεῖα. Καὶ εἶδατε μὲ τί χαμόγελα εὐτυχίας ποζάρουν οἱ καημένοι. Ζοῦνε τὰ φανταστικὰ τους στὴν πράξη ! Καὶ τώρα μποροῦμε νὰ ρωτήσουμε πάλι ποιοὶ διαφθείρουν τὰ παιδιά μας καὶ πρέπει νὰ ψάχνουμε νὰ βροῦμε τοίχους, γιὰ νὰ χτυπᾶμε τὰ κεφάλια μας...

Τὰ ναρκωτικὰ ἀποτελοῦν γιὰ τοὺς νέους μας μία δραματικὴ ἀπόπειρα νὰ ἀνακόψουν τὸν δρόμο πρὸς τὴν αὐτοκτονία. Εἶναι οὐσιαστικὰ

μία άργή αύτοκτονία με σπασμούς και τὰ παιδιά έπιδιώκουν ένα ίχνος οϊκτου πριν άπ' τον θάνατο.

Όσοι κρατιούνται πιο μέσα από τὰ άκραιο όρια της διαφθοράς, έφησυχάζουν με τή σκέψη ότι υπάρχουν και χειρότερα. Αυτός όμως ο άναπαυτικός έθισμός στα μέτρια μαζί με τή θλίψη για τὰ άκραιο συμπτώματα, που όλο και περισσότερο μάς σφίγγουν κι έρχονται πιο κοντά μας, τρέφει τήν κατάθλιψη που έχει πλακώσει τις καρδιές μας.

Οί πολλοί, καθώς είναι άπελπισμένοι, κρύβονται πίσω από τή διακήρυξη ότι «έτσι είναι ή ζωή · δεν υπάρχει τίποτε άλλο» και έπιστρατεύουν μικροηδονές, μικροεκπλήξεις, άνέκδοτα, χαϊδέματα, μεγαλοστομίες, χόμπι, οινόπνευμα, νικοτίνη, ποδόσφαιρο και άλλα τέτοια, για να κάνουν όσο γίνεται λιγότερο καταθλιπτική τή διαδρομή προς τὸ τέρμα τής ζωής. Και τὰ παιδιά μας, που μεγαλώνουν μέσα σ' αυτό τὸ τέλμα, θέλουν να είναι τολμηρότερα και γι' αυτό κάνουν τή δική τους διαδρομή πιο δραματική. Και πάλι μπορούμε σαν άνήξεροι τάχα να ρωτήσουμε: -Ποιοί διαφθείρουν τὰ παιδιά μας ;

Κάποτε δίνει ο Θεός και καταλαβαίνουμε ότι ο δρόμος τής εύτυχίας δεν είναι ούτε άρνητικός ούτε δρόμος τής φυγής προς τή μετριότητα. Ο άληθινός δρόμος είναι έπιθετικός. Αυτό μας τὸ δείχνουν οί άγιοί μας, που ρίχνονται στον άγωνα τής άγιότητας με ένθουσιασμό και με συνέπεια. Ο άγιος Πορφύριός μάς έδειξε και μάς απέδειξε ότι μόνον ή άγιότητα τῶν γονιῶν δίνει τή σωστή άγωγή στα παιδιά και αν θέλουν τὰ παιδιά μας μπορούν με αυτή τή δύναμη τοῦ σωστοῦ παραδείγματος να μην διαφθαροῦν και να ζήσουν μέσα σ' αυτόν τον διεφθαρμένο κόσμο σαν να είναι στον Παράδεισο.

Και ή άγιότητα είναι να ζήσει κανείς μέσα στην άγκαλιά τής Έκκλησίας, μέσα στην άγάπη και στη χαρά τοῦ Θεοῦ. Αυτό δεν τὸ άποφασίζει εύκολα ο άνθρωπος, γιατί δεν θέλει να παραδεχτεί ότι δεν είναι αυτός ο Θεός τής ζωής του. Όταν όμως τὸ άποφασίσει, ή ζωή του γίνεται μία φωτεινή πορεία, που φέγγει και στα παιδιά του και σε όλους τούς γύρω του.

Αυτὰ δεν περιλαμβάνονται στις σύγχρονες κοινωνιολογίες, δεν μπορεί να τὰ έξηγήσει ή ψυχολογία, δεν τὰ προβλέπει ή πολιτική και δεν τὰ καταλαβαίνουν τὰ σαλόνια. Έδῶ μόνο θαύματα χωροῦνε. Μαζί με τὰ θαύματα να λογαριάζουμε και τις προσευχές προγόνων μας, τὸ « Δι' εύχῶν τῶν άγίων πατέρων», που κι αυτό δύσκολα τὸ λένε. Άκόμα τὰ βάσανα τής ζωής, οί πόνοι, τὰ δυστυχήματα, ή κάθε λογής συμφορές, όλα συμβάλλουν στο θαῦμα. Ναί, οί συμφορές είναι κι αυτές ένα θαῦμα τοῦ

Θεοῦ. Ὁ ἅγιος Παῖσιος ἔλεγε ὅτι ὁ καρκίνος ἔχει βάλει πολὺν κόσμον στὸν Παράδεισο.

Μέσα στὸ βάθος τῆς καρδιάς τοῦ κάθε ἀνθρώπου μένει κρυμμένο καὶ τρεμοσβήνει τὸ καντηλάκι τῆς θεϊκῆς φλόγας. Δὲν εἶναι λογοτεχνία αὐτό. Εἶναι βεβαίωση τοῦ Χριστοῦ ὅτι « ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστι». Μέσα μας εἶναι καὶ περιμένει καὶ καιροφυλακτεῖ. Τὸ τελευταῖο ὄχυρό τοῦ διαβόλου εἶναι ἡ ἀπαισιοδοξία. «Ποιός μπορεῖ νὰ διορθώσει ἕναν τόσο χαλασμένο κόσμο ; Ἔχουμε τόσο ξετσιπωθεῖ μπροστὰ στὰ παιδιά μας ποὺ δὲν θὰ μᾶς ἐκτιμήσουν ποτέ».

Οἱ μαστόροι χτίστες, γιὰ νὰ δείξουν ὅτι μία οἰκοδομικὴ διόρθωση εἶναι εὐκόλη, λένε ὅτι αὐτὸ διορθώνεται μὲ μία μυστριά. Καὶ ὁ μεγάλος μάστορας τοῦ σύμπαντος μπορεῖ νὰ τὰ διορθώσει ὅλα μὲ μία μυστριά. Ἄρκεῖ νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἐμεῖς διαφθείρουμε τὰ παιδιά μας καὶ ἀρκεῖ γιὰ τὴ μετάνοια ποὺ φέρνει τὴ διόρθωση, ἕνας σταλαγμὸς δακρύου κι ἀκόμα λιγότερο, «σταλαγμοῦ τι μέρος».

Τόσο βαριά καὶ δραματικά εἶναι τὰ πράγματα σχετικὰ μὲ τὰ παιδιά μας καὶ τόσο εὐκόλο εἶναι νὰ διορθωθοῦν τὰ πάντα !

Πηγή : www.orthodoxianewsagency.gr/νέοι-και-εκκλησία/